

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobců: a) K. B., b) V. J., oba zastoupení Mgr. Martinem Bílým, advokátem se sídlem Olivova 553/3, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2014, č. j. 22 A 108/2014 – 18,

t a k t o :

- I. Soud bere na vědomí zpětvzetí kasační stížnosti žalobce a).
- II. Žalobci b) **se přiznává** osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost.
- III. Kasační stížnost žalobce b) **se zamítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobci a) K. B. a b) V. J. domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2014, č. j. 22 A 108/2014 – 18, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 1. 12. 2014, č. j. 22 A 108/2014 – 18, zastavil řízení o žalobě žalobců a) K. B. a b) V. J., kterou se domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Zlínského kraje (dále též „žalovaný“), odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, ze dne 5. 9. 2014, č. j. KUŽL/49087/2014, sp. zn. KUSP/49087/2014/PŽÚ/Du, jímž bylo

zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního, ze dne 25. 7. 2014, č. j. MMZL 009375/2014, č. př. 101/102/2014 př., a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, kterým byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku ve státní správě dle § 21 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), za který byla každému uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že podáním žaloby vznikla žalobcům poplatková povinnost k úhradě soudního poplatku za řízení o jejich společné žalobě, kterou neuhradili [§ 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)]. Žalobci tak neučinili ani v dodatečné lhůtě k výzvě krajského soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 22 A 108/2014 - 11, která byla doručena k rukám jejich zástupce dne 5. 11. 2014. Krajský soud proto řízení o žalobě zastavil napadeným usnesením ze dne 1. 12. 2014 podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podali oba žalobci jako stěžovatelé společnou blanketní kasační stížnost. Společným podáním žalobců ze dne 8. 1. 2015 vzal žalobce a) K. B. svou kasační stížnost zpět, což vzal Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku na vědomí [§ 47 písm. a) věta za středníkem s. ř. s.], a žalobce b) V. J. odstranila vady kasační stížnosti, když svou kasační stížnost opřela o důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Současně žalobkyně b) V. J., jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) požádala (z procesní opatrnosti) o osvobození od soudních poplatků.

Stěžovatelka krajskému soudu především vytýká, že řízení o její žalobě nesprávně zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Je tomu tak proto, že je sama v insolvenci (oddlužení) a proto nemá nazbyt prostředky na úhradu soudního poplatku. Současně je ale i z tohoto důvodu osvobozena od soudních poplatků. Této okolnosti si měl být krajský soud vědom, neboť sám vede insolvenční rejstřík. Měl tedy z prvé ruky informaci o tom, že je v insolvenci, a že jí bylo povoleno oddlužení, které zakládá osvobození od soudních poplatků.

Krajský soud tedy na jedné straně správně došel k závěru, že jí podle ust. § 4 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vznikla poplatková povinnost za podanou správní žalobu, ale na druhou stranu nevzal v potaz tu okolnost, že je podle ust. § 11 odst. 2 písm. n) téhož zákona od tohoto poplatku osvobozena. Podle uvedeného ustanovení totiž platí, že se od poplatku osvobozují insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku. S ohledem na dikci ust. § 229 odst. 3 písm. a) a e) zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, (dále jen „insolvenční zákon“), je pak ve vztahu k majetkové podstatě od 9. 9. 2010 osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě. Do této majetkové podstaty nepochybně spadá i pokuta, která je předmětem sporu. Toto je zřejmé z ust. § 230 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, podle kterého se správou majetkové podstaty rozumí zejména činnost, jakož i právní úkony a opatření z ní vyplývající, pokud směřuje k tomu, aby nedocházelo k znehodnocení majetkové podstaty,

pokračování

zejména aby nedošlo k odstranění, zničení, poškození nebo odcizení majetku, který do ní náleží (což se udělením pokuty stane). Jelikož k povolení jejího oddlužení došlo dříve, nežli napadené rozhodnutí krajského soudu nabylo právní moci (dokonce dříve než žaloba napadla), poplatková povinnost jí nevznikla a proto nemusela o osvobození ani žádat. Za této situace nebylo možno řízení o její žalobě zastavit pro nezaplacení soudního poplatku.

Žalovaný odvolací správní orgán považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Je tomu tak proto, že domněnka stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků je mylná. Rozhodnutí, kterým byla stěžovatelce uložena zákonná sankce za její přestupek a povinnost nahradit náklady tohoto řízení, bylo vydáno až několik let po té, co bylo stěžovatelce povoleno oddlužení. Z tohoto důvodu má za to, že v projednávané věci šlo o pohledávku „za podstatou“. Tento typ pohledávek se uspokojí po rozhodnutí o úpadku kdykoliv a v plné výši. Z majetkové podstaty se uspokojují toliko pohledávky vzniklé před úpadkem, a to na základě přihlášky. Žalovaný je tedy toho názoru, že na stěžovatelku není možno pohlížet jako na osvobozenou od soudních poplatků ze zákona. Poukazuje-li pak na věc sp. zn. 4 Cmo 482/2012, tak tento judikát na projednávanou věc nedopadá. V poukazované věci šlo totiž o pohledávku, která vznikla před povolením oddlužení. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Z obsahu společné kasační stížnosti žalobců a z předchozího průběhu řízení vyplývá, že žalobce a) K. B. vzal svou kasační stížnost zpět a žalobce b) V. J. ji podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, a současně se (z procesní opatrnosti) domáhá i osvobození od soudních poplatků, resp. od soudního poplatku za kasační stížnost. Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve zpětvzetím kasační stížnosti ze strany žalobce a) K. B. a žádostí žalobkyně b) V. J. o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost.

Podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci dne 8. 1. 2015 obdržel podání žalobců, z jehož čl. II. nesporně vyplývá, že žalobce a) K. B. vzal svou kasační stížnost ze dne 18. 12. 2014 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2014, č. j. 22 A 108/2014 – 18, zpět. Nejvyšší správní soud proto výrokem I. tohoto rozsudku vzal na vědomí zpětvzetí návrhu (kasační stížnosti) žalobce a) K. B.

Jde-li o žádost stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost, tak v této otázce vyšel Nejvyšší správní soud z dikce ust. § 36 odst. 3 s. ř. s., z podkladů přiložených k doplnění kasační stížnosti a z nesporné skutečnosti, že je stěžovatelka v insolenci a že jí bylo usnesením krajského soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. KSBR 37 INS 1330/2010-B-18, schváleno oddlužení plněním splátkového kalendáře.

Podle ust. § 36 odst. 3 věta první a druhá s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků

zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výdělkové poměry stěžovatelky a skutečnost, že tato je od 9. 9. 2010 na dobu 5 let v režimu schváleného oddlužení, dospěl k závěru, že v současné době nemá stěžovatelka dostatečné prostředky k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost (zůstává jí k dispozici pro uspokojování životních a společenských potřeb 1/3 z jejího čistého měsíčního výdělku (cca 15.900 Kč), po předchozím odečtení zálohy na odměnu a náhradu hotových nákladů insolvenčního správce ve výši 1.080 Kč a nezabavitelné částky, tj. cca 8.000 Kč měsíčně). Z tohoto důvodu nebylo proto ani třeba, aby Nejvyšší správní soud vyžadoval doložení formuláře „*Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce*“. Kasační stížnost také nelze současně považovat za zjevně neúspěšný návrh. Stěžovatelka ji podala v zákonem stanovené lhůtě a není dán ani žádný z důvodů pro její nepřípustnost podle ust. § 104 s. ř. s.

Protože stěžovatelka splňuje zákonné podmínky pro to, aby byla zcela osvobozena od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka dovozuje nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu z toho důvodu, že na ni v řízení před krajským soudem dopadá osvobození od soudních poplatků podle ust. § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích (dne 9. 9. 2010 jí bylo povoleno oddlužení a ve vztahu k majetkové podstatě je osobou s dispozičním oprávněním).

Podle ust. § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích se od poplatku osvobozují insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku.

Podle ust. § 2 písm. e) insolvenčního zákona, se pro účely tohoto zákona rozumí majetkovou podstatou majetek určený k uspokojení dlužnických věřitelů.

Podle ust. § 2 písm. f) insolvenčního zákona, se pro účely tohoto zákona rozumí osobou s dispozičními oprávněními osoba, které v průběhu insolvenčního řízení přísluší právo nakládat s majetkovou podstatou ohledně všech oprávnění, ze kterých se skládá.

Podle ust. § 229 odst. 3 písm. e) insolvenčního zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními dlužník v době od povolení oddlužení.

pokračování

Podle ust. § 409 odst. 1 insolvenčního zákona, od schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře má dispoziční oprávnění k příjmům, které získá po schválení oddlužení, dlužník. S takto nabytými příjmy je dlužník povinen naložit způsobem uvedeným v rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře.

Podle ust. § 409 odst. 2 věta první insolvenčního zákona, dispoziční oprávnění k majetku, náležejícímu do majetkové podstaty v době schválení oddlužení, včetně toho majetku, s nímž dlužník nemohl dosud nakládat v důsledku účinků nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce, má od právní moci rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře dlužník; to neplatí, jde-li o majetek, který slouží k zajištění.

Podle ust. § 409 odst. 2 věta druhá, třetí insolvenčního zákona, majetek, který dlužník získá poté, co nastanou účinky schválení oddlužení, z té části příjmů, která nepodléhá oddlužení, nenáleží do majetkové podstaty. Výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala takový majetek, lze za trvání oddlužení nařídit nebo zahájit a provést jen pro pohledávky, které nemají být uspokojeny při oddlužení a současně které vzniknou poté, co nastanou účinky schválení oddlužení.

Podle ust. § 279 odst. 1 o. s. ř., z čisté mzdy, která zbývá po odečtení nezabavitelné částky a která se zaokrouhlí směrem dolů na částku dělitelnou třemi a vyjádřenou v celých korunách, lze srazit k vydobytí pohledávky oprávněného jen jednu třetinu. Pro přednostní pohledávky uvedené v odstavci 2 se srážejí dvě třetiny. Přednostní pohledávky se uspokojují nejprve z druhé třetiny a teprve, nestačí-li tato třetina k jejich úhradě, uspokojují se spolu s ostatními pohledávkami z první třetiny.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatelce bylo krajským soudem (usnesením ze dne 9. 9. 2010, č. j. KSBR 37 INS 1330/2010-B-18), schváleno oddlužení, a to plněním splátkového kalendáře. Podle čl. II. - IV. tohoto usnesení byla stěžovatelka povinna vyjmenovaným věřitelům hradit - prostřednictvím insolvenčního správce - měsíčně poměrnou část svých příjmů, které získá po schválení oddlužení. Tato poměrná část příjmů stěžovatelky pak byla určena ve stejném rozsahu, v jakém mohly být při výkonu rozhodnutí nebo exekuci uspokojeny přednostní pohledávky.

Uvedené tedy znamená, že stěžovatelka byla povinna svým věřitelům (prostřednictvím insolvenčního správce) splácet 2/3 z čistého příjmu (cca 15.900 Kč) po odečtení nezabavitelné částky podle § 279 odst. 1 o. s. ř. ve výši 4.620 Kč (*úhrn dvou třetin součtu částky životního minima jednotlivce stanoveného podle § 2 zák. č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a částky normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu stanovené podle § 26 zák. č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, na osobu povinného*), a po odečtení zálohy na odměnu a zálohy na náhradu hotových výdajů insolvenčního správce (ve výši 1.080 Kč). Tato poměrná část čistého příjmu stěžovatelky činí cca 6.800 Kč měsíčně.

Jen tato část čistých příjmů stěžovatelky v případě schváleného oddlužení stěžovatelky (plněním splátkového kalendáře) tvoří majetek patřící do podstaty [srov. § 2 písm. e), § 409 odst. 1 insolvenčního zákona ve spojení s rozhodnutím krajského soudu ze dne 9. 9. 2010, o oddlužení stěžovatelky].

Nejvyšší správní soud i s ohledem na ust. § 120 odst. 3 o. s. ř. vzal za svou skutečnost, že se stěžovatelka nachází v insolvenčním řízení, a že stěžovatelce v době od povolení oddlužení usnesením krajského soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. KSBR 37 INS 1330/2010-B-18, až dosud, svědčí postavení dlužníka s dispozičním oprávněním.

Toto postavení stěžovatelce ovšem nesvědčí ohledně jejího veškerého majetku, ale pouze k té části majetku, tvořícího majetkovou podstatu. Tou je ve smyslu ust. § 2 písm. e) insolvenčního zákona částka ve výši cca 6.800 Kč měsíčně (z čistých příjmů stěžovatelky).

Tato skutečnost vyplývá i z dikce ust. § 409 odst. 2 věta druhá, třetí insolvenčního zákona, podle které stěžovatelka po schválení oddlužení nedisponuje pouze majetkem spadajícím do podstaty (*který jí měl být nadto strháván jejím zaměstnavatelem a zasílán přímo insolvenčnímu správci dle čl. III. uvedeného usnesení soudu*), ale také majetkem, který do majetkové podstaty nespadal a nebyl tvořen ani povinnými platbami (zálohami) insolvenčnímu správci, či jen nezabavitelnou částkou podle § 279 odst. 1 o. s. ř.. Hodnota tohoto „vlastního majetku“ pak u stěžovatelky činí cca 8.020 Kč měsíčně.

Jak v předmětné věci přílehavě uvedl již žalovaný, krajským soudem projednávaná a stěžovatelce žalovaným pravomocně uložená veřejnoprávní sankce a povinnost k úhradě nákladů řízení (ve výši celkem 3.000 Kč) byla stěžovatelce uložena několik let po té, co jí bylo insolvenčním soudem schváleno oddlužení prostřednictvím splátkového kalendáře. Svou povahou jsou tyto náklady přestupkového řízení pohledávkami za majetkovou podstatou [§ 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona]. Jako takové se uspokojují kdykoliv a v plné výši.

Přílehavý v tomto směru není ani poukaz stěžovatelky na názor vyslovený v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 2. 2013, sp. zn. 4 Cmo 482/2012, který je dostupný např. na <http://kraken.slv.cz/VSOL4Cmo482/2012>. V poukazované věci šlo totiž o pohledávku, která vznikla a byla insolvenčním dlužníkem uplatněna před vlastním insolvenčním návrhem tohoto dlužníka. Šlo tedy evidentně o majetek spadající do majetkové podstaty, resp. nároky věřitelů měly být z tohoto majetku uspokojeny. Vrchní soud proto dospěl k závěru, že poukazovaná žalobkyně, která se současně domáhala vlastního oddlužení je osvobozena od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. q) zákona o soudních poplatcích [nyní § 11 odst. 2 písm. n) téhož zákona]. O tento případ ale v této věci nejde.

Aby bylo možno dovozovat, že se na stěžovatelku vztahuje osobní osvobození od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích, musela by splňovat zákonné podmínky tohoto ustanovení. To znamená, že by muselo být na jisto postaveno (soudu doloženo a prokázáno), že stěžovatelce a) svědčí postavení dlužníka s dispozičními oprávněními, a že b) se jedná o řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku.

Jak již Nejvyšší správní soud uvedl shora, stěžovatelce nesporně od vydání usnesení krajského soudu o oddlužení stěžovatelky ze dne 9. 9. 2010, a to až do současnosti, svědčí postavení dlužníka s dispozičním oprávněním ve smyslu § 2 písm. f) insolvenčního zákona.

pokračování

Prvou podmínku stěžovatelka tedy splňuje. K tomu, aby byla stěžovatelka osvobozena od soudního poplatku, však sama o sobě tato okolnost nestačí. Musí být splněna i druhá, alternativně určená podmínka ust. § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích. To znamená, že musí jít buď o řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku. Tato druhá podmínka u stěžovatelky však již naplněna není.

Stěžovatelka, vyjma poukazu na ust. § 230 insolvenčního zákona, který se týká správy majetkové podstaty a poukazu na judikát Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 4 Cmo 482/2012, které však na danou věc nedopadají, Nejvyššímu správnímu soudu nikterak nepředestřela, z jakých skutečností dovozuje, že ve věci projednávané krajským soudem šlo právě o řízení o nárocích, které se týkaly majetku patřícího do majetkové podstaty. Naopak z obsahu předloženého spisu, zejména s ohledem na termín vydání a charakter žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného (ze dne 5. 9. 2014, č. j. KUZL/49087/2014, sp. zn. KUSP/49087/2014/PŽÚ/Du), je zřejmé, že věcně jde o přezkoumání zákonnosti vykonatelné povinnosti stěžovatelky, která vznikla až po rozhodnutí o úpadku, resp. po vydání usnesení krajského soudu ze dne 9. 9. 2010 o oddlužení stěžovatelky. Jde tedy o „za podstatovou pohledávku“ žalovaného. V projednávané věci před krajským soudem tak nejde o řízení o nároku týkajícího se majetku patřícího do majetkové podstaty. Majetková podstata u stěžovatelky, která je v režimu oddlužení plněním splátkového kalendáře, je totiž tvořena pouze poměrnou částí jejích čistých příjmů [srov. § 2 písm. e), § 409 odst. 1 insolvenčního zákona ve spojení rozhodnutím krajského soudu ze dne 9. 9. 2010, o oddlužení stěžovatelky]. Nadto z dikce ust. § 409 odst. 2 věta druhá, třetí insolvenčního zákona vyplývá, že stěžovatelka je oprávněna disponovat i majetkem, který nepodléhá oddlužení, nenáleží do majetkové podstaty a je samostatně postižitelný výkonem rozhodnutí nebo exekucí. Stěžovatelka rovněž obdobně nepředložila soudu jediný důkaz ani argument, ze kterého by vyplývalo, že by ve věci projednávané krajským soudem pod sp. zn. 22 A 108/2014 šlo o řízení o nároku, který by měl být uspokojen z majetku podstaty.

Nejvyšší správní soud, vázán dispoziční zásadou, tedy neshledal, že by stěžovatelka v řízení před krajským soudem splňovala zákonné předpoklady pro to, aby byla podle ust. § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích osvobozena od úhrady soudního poplatku za svou správní žalobu. Usnesení krajského soudu, který řízení o žalobě stěžovatelky zastavil pro nezaplacení soudního poplatku stěžovatelkou, proto není nezákonné.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost žalobce b) V. J. směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2014, č. j. 22 A 108/2014 – 18, (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud

proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 12. února 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu